

MANIFEST SKYRUNNERA

Kiss or kill. Polib, nebo zabij. Polib slávu, nebo zemři při pokusu ji získat. Prohrát, to je jako zemřít, vyhrát je procítěná radost. Boj je to, čím lze dospět k vítězství, co podstupuje vítěz. Kolikrát jsi plakal vzteky a bolestí? Kolikrát jsi vyčerpáním ztratil paměť, hlas i rozum? A kolikrát sis v takové situaci s úsměvem řekl: „Ještě jedno kolečko! Ještě pár hodin! Ještě jeden stoupák! Bolest neexistuje, je jen uvnitř tvé hlavy. Ovládni ji, znič ji, zbav se jí a pokračuj. Nech trpět své soupeře. Ať zabije je.“ Jsem sobec, že? Sport podněcuje k sobectví, protože je třeba být sobec, abys uměl bojovat a trpět, abys miloval samotu a peklo. Zastavit se, kašlat, ucítit chlad, necítit nohy, nevolnost, zvracení, bolest hlavy, rány, krev... Je snad něco lepšího?

Tajemství netkví v nohách, ale v síle donutit se jít běhat, když prší, fouká vítr a sněží; když blesky zapalují stromy ve chvíli, kdy okolo nich probíháš; když ti hroudy sněhu nebo kroupy buší do nohou a nahého těla v bouři a rozpláčou tě, a ty, abys mohl pokračovat, musíš utřít slzy, abys viděl kameny, skalní stěny, nebe. Vzdát se pár hodin zábavy na večírku, lepších známek, říci „ne“ holce, stejně jako peřině, která se ti lepí na obličej. Pustit se do toho a vyrazit do deště, dokud

ti nohy nebudou krváčet od ran způsobených pády, a když uklouzneš na blátě, znovu vstát a dál běžet vzhůru... , dokud tvé nohy nebudou z plných plic křičet: „Dost!“ A nakonec tě nechají ve štychu v bouřce na nejbližších kopcích, dokud nezemřeš.

Elastáky mokré od sněhu, který ti vítr fouká i do obličeje, na němž ti mrzne pot. Lehké tělo, lehké nohy. Cítit, jak se tlak tvých nohou, hmotnost tvého těla soustředí do nártních kostí a vyvíjí sílu schopnou rozbít skály, ničit planety a pohnout kontinenty. Obě nohy ve vzduchu, vznášej se jako při letu orla a běžej rychleji než gepard. Nebo když sbíháš dolů a nohy klouzají po sněhu a blátě těsně předtím, než tě opět vymrští, abys cítil svobodu letu, svobodu křičet vzteky, nenávisť i láskou v srdci hor, tam, kde se jen ta nejnebojácnější zvířata a ptáci ve svých doupatech a hnízdech pod balvany stávají tvými zpovědníky. Jen oni znají moje tajemství, mé obavy. Neboť prohrát znamená zemřít. A člověk nesmí zemřít, dokud ze sebe nevydal vše. Dokud se nerozpláče bolestí ze všech šrámů, nesmí to vzdát. Je třeba bojovat, dokud nezemře. Protože sláva je ta největší odměna, a člověk by o ni měl usilovat, anebo raději zmizet, když při pokusu ji získat neuspěje, přestože ze sebe opravdu všechno vydal. Tady neplatí rady jako nebojovat, vyhnout se utrpení či nezemřít... Cesta za slávou je časem utrpení, časem boje, časem vítězství. Polib, nebo zemři.

To byla slova, jež po několik let visela na dveřích jednoho starého bytu a která jsem četl každé ráno předtím, než jsem vyrazil na trénink.

1

ČÍM CHCEŠ BÝT, AŽ VYROSTEŠ?